

Tilfælde er det jo hjemlet som et Nødmid- del, men som derfor ogsaa ganske naturligt bliver begrænset paa den ejendommelige Maade, paa den meget indskrænkende Maade, som Lovforslaget nævner, nemlig at det kun finder Anvendelse paa dem, der ere dømt til Tvangsarbejde og kun naar altsaa Gelle- straffen eller Straffecellen er anvendt for- gæves, idet de vedblive med en Udfærd, som maa standses ved et Tvangsmiddel — og Spændetrøje er ikke nok og kan ikke være nok under alle Omstændigheder — altsaa ved et Tvangsmiddel eller, om man vil be- tragte det saa, ved et Straffemiddel. Det vilde være aldeles unaturligt, forekommer det mig, om man skulde undvære dette Mid- del i Tvangsarbejdsanstalterne, medens man havde det i Fængslet samtidig med, at man i Tvangsarbejdsanstalterne anvender det strappere at tvinge de paagældende til Ar- bejde, men i Fængslet tillader dem at sidde og doerne, hvis de have Øyst dertil, hvis de ikke selv forlange at arbejde. Denne Ket- telse i Loven af 9de April 1891 § 41 be- trakter jeg derfor som et nødvendigt Tillæg til denne Lov. Den ligger uden for dens egentlige Formaal, som er en Vædring i Straffeloven, men den er efter mit Skøn et nødvendigt Tillæg. Jeg skal tillade mig at anbefale Lovforslagets vidre Fremme. Jeg betragter det som en af Omstændighederne nødvendiggjort og i sit Indhold meget for- tjenslig og rigtig Vædring i Straffeloven.

Det. Hansen: Som det vil ses af Bemærkningerne til Lovforslaget, har det aabenbart været det Hovedøjemed at ramme de Personer, der foretage Overfald, som efter hele deres Karakter vise sig som Udslag af en brutal Tendens, til at øve Overlast uden rimelig Grund. Det er dem, som man po- pulært kalder Bøller, man vil ramme, og det kan jo ikke nægtes, at det er en Slags For- brydelser, der altsaa udmærke sig ved Bru- talitet, det er den stærkere, der lige over for den svagere benytter sine Kræfter til at pine og plage, en lav Tænkemaade, der lægger sig for Dagen i Forbindelse med voldsom, ondskabsfuld Brutaltet o. s. v., og der for- tjener Forbrydelsen i Reglen en haardere Straf end Voldsgerninger under andre For- mer, det tror jeg, vi alle kunne være enige om, og hvis man derfor kunde affatte en — om jeg maa bruge et kort Udtryk — „Bølle- lov“, som ikke gjorde Forstyrrelse i Straffe- lovens almindelige System, ikke bragte Kon- fusion ind der, og hvis det var muligt at definere de Forbrydelser, man egentlig sigtede at ramme, paa en saadan Maade, at man ikke greb forkert, vilde det vistnok være me-

get heldigt, om det var muligt at gennemføre en saadan Lov. Jeg maa dog for øvrigt sige, at den almindelige Opfattelse — noget, man ser saa ofte gentaget, navnlig i Aviserne — er, at Domstolene ikke ere strenge nok over for den Slags Forbrydelser. Det tror jeg ikke har noget paa sig. Der har været en Periode, hvor den Slags Voldsgerninger, jeg omtalte, ere blevne for mildt behand- lede, men i de senere Aar synes jeg virkelig, man maa sige, at Domstolene straffe den Slags Forbrydelser endogsaa meget haardt. Jeg kan henvisse til en Dom, der stod i Berlingske Tidende for i Gaar Aftes, et rig- tig karakteristisk Tilfælde af, hvad jeg vil kalde Bølleoverfald; men hvor der ikke var sket megen Skade — der var nogle smaa Rifter, lidt Gaar; — men de paagældende, som vare blevne overfaldne, vare ikke blevne ar- bejdsudygtige, i alt Fald kun for et Par Dage. Der var altsaa ikke sket nogen Skade; men Overfaldet var af en brutal Karakter, og Voldsmændene bleve derfor ved Kriminal- og Politiretten idømt 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød for Hovedmand- dens Vedkommende og 5 Gange 5 Dages for de andre. Nu vil jeg dog nok sige, at Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage er jo en alvorlig Straf for en Voldsgerning, som ikke har medført nogen videre Skade, og jeg maa sige, at min Erfaring — og jeg har en Del Erfaring med Hensyn til den Slags Sager fra Højesteret — er den, at særlig Højeste- ret straffer ganske alvorligt den Slags Voldsg- gerninger, som karakteriseres ved Brutaltet. Men Spørgsmaalet er jo, om det er muligt at skrive en Lov, hvorved man ikke kommer til at ramme ved Siden af, og hvor man vir- kelig kan indskrænke sig til det, der saaledes fortjener at reprimeres.

Naar man bortser fra, hvorvidt Tvangs- arbejde er en bedre Straf i og for sig end f. Eks. Fængsel paa Vand og Brød, saa er det et Spørgsmaal, om ikke den nuværende Straffelovs XVIII Kap., navnlig §§ 203 og 204 med de der foreskrevne Straffe i de højere Grader ere i og for sig fuldt tilstrække- lige. Der kan jo idømmes baade Forbed- ringshusarbejde og Tugthusarbejde, Straf- arbejde endogsaa i indtil 12 Aar under stær- pende Omstændigheder, saaledes at det staa Domstolene frit for at anvende endogsaa meget haarde Straffe overfor Voldsgernin- ger, der karakteriseres paa den Maade, jeg har omtalt. Den erede foregaaende Taler bemærkede ganske rigtigt, at der foreligger ikke nogensomhelst Statistik, og i Bemærk- ningerne til Lovforslaget saa vi heller ikke nogen Statistik. Det siges ganske i Almin- delighed, at Overfald ere blevne hyppigere.